

בס"ד

מבוא וסיכום למאמר השבועי העולמי מהספר הקדוש

אמרי מנחם

פרשת [ויקהל] פרה

איך יכולים לקיים מצות פרה ולזכות לטהרה גם בזמן הזה.

ר'קראת שבת לכו ונלכוד

מהו חטא העגל בזמנינו,
ואיך אנו יכולים לתקן ולטהר
את עצמנו מפגם חטא זה.

שנה ז - גליון חצר - פרשת ויקהל - פרה תשפ"ה

תוכן הקונטרס

מבוא.....	ה
תוכן.....	ו
המאמר.....	ז
תמצית המאמר.....	ט
הוראה למעשה בעבודת ה'.....	יא
לקראת שבת פרשת ויקהל - שבת פרה לכו ונלכה.....	יג
קריאת פרשת פרה.....	כח

לוח סדר הלימוד בחודש אדר:

פרשת תרומה - שקלים: אות ז

הנושא: הכח המיוחד של ענין מדת אמת שמתעורר בחודש אדר, שמהפך את כל הדינים לרחמים גמורים ולכן מרבין בו בשמחה.

פרשת תצוה - זכור: תצוה אות ו

הנושא: כל איש ישראל צריך ללחום את מלחמת עמלק ולמחות שורש הרע ומר קליפת עמלק השמון בקרבו מיום הוולדו.

פרשת כי תשא - פורים: פורים אות ו

הנושא: לימוד ואזהרה יתירה, שהשי"ת יאמר לצרתינו ד', ויבטל הדינים, ומקומם יקח הרחמים והחסד, להגביר אהבה וההתקשרות זה לזה באחדות אמיתית.

פרשת ויקהל - פרה: פרה אות ד

הנושא: הוא יתחטא בו ביום השלישי - עבודת פרה בזמן הזה בסדר הטהרה והכניסה לשער עבודת ה'.

פרשת פקודי - החודש: החודש אות ז

הנושא: שמור את חודש האביב - חודש שהוא אב ל"ב חדשי השנה שקונים בו שלמות לכל השנה.

לעשות רצון צדיק

הלימוד השבועי העולמי

בשעה"ק

אמרי מנחם

...פסוק...

"בעהט איך למעשה יעדער איינער פון אונז זאל נעמען כאטש איינמאל א וואך קובע זיין א שיעור און דעם ספר..." (בקשתי שכל אחד מאתנו יקבע שיעור ללמוד בזה הספר לכל הפחות פעם אחת בשבוע).

מתוך דא"ח מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במעמד סיום השלמת הספר - י"ז אדר תשע"ז

...פסוק...

ברצוני לבקש, כאשר לאחרונה הושלמה הדפסת ספרו של כ"ק אאמו"ר זצלה"ה זי"ע, ספר הק' אמרי מנחם, ומפרסמים בכל שבוע מאמר אחד "א לייסטער שטיקל ש'העולם' לומד בצוותא חדא, אבקש בזאת מה'עולם' כאן שיצטרפו ללימוד זה, וזה יהיה לנחת רוח לאאמו"ר זצלה"ה שהיתה בקשתו להדפיס את הספר כדי "אז יודן זאלן לערנען אין דעם" "און דאס וועט זיין אונזער התחברות והתקשרות וייטער".

דברי פרידה מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א במצוי"ש התאחדות בארה"ב, סיון תשע"ז

יו"ל לעידוד הלימוד השבועי העולמי שנתקן בהוראתו ובהדרכתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לתגובות והערות ולהצטרפות לרשימת התפוצה
imreimenachem@gmail.com
כמו"כ ניתן להשתתף בהוצאות הגיליונות הבאים
עיצוב ועימוד: 0548538799

לרפואתה ולהחלמתה המהירה והשלמה

של האשה החשובה

מרת שרה גולדא בת רחל לאה

בתושח"י.

פטרון חודש אדר

ידידנו היקר והנכבד

איש טוב ומיטיב דודף צדקה וחסד

הרה"ח ר' ברוך אלימלך פערעלמאן שליט"א
פטרון הספה"ק 'אמרי מנחם'

לטובת נשמת

כ"ק מרן רבינו הקוה"ט

בעל האמרי מנחם זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע י"ז אדר תשס"ה

זכות רביה"ק זי"ע וזכות זיכוי הרבים

תגן עליו ועל ב"ב להתברך בכל הטוב

ולהצלחה בכל העניינים

אכ"ר

פטרון חודש אדר

ידידנו היקרים והנכבדים משפחת וידבסקי שיחי'

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' ירחמיאל ישדאל
ב"ד יהושע אליעזר ז"ל
גלב"ע ב"ט אדר תשמ"ז
וזו' מרת מלכה ב"ד יצחק ע"ה
גלב"ע א' אייר תשע"ה

וידבסקי

ת.ג.צ.ב.ה.

זכות רביה"ק זי"ע וזכות זיכוי הרבים
תגן עליהם ועל ב"ב להתברך בכל הטוב
ולהצלחה בכל העניינים
אבי"ד

הכניסה לעבודת השי"ת צריך להיות כסדר של 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר' ולא להיפך ח"ו

במאמר שלפנינו מבאר רבינו יסוד גדול בעבודת השי"ת על פי תורת החסידות מבית מדרשו של מרן הבעש"ט הק' זי"ע בענין מה שאמרו חז"ל: מתוך שלא לשמה בא לשמה. וכפי שהביא בעל התולדות בשמו: על הפסוק 'חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך', שיהיה התחלת תורה ותפילה ומצוה עם היצר הרע, שלא לשמה, ובזה לא יקטרג עליו היצה"ר, ויוכל לגמור לשמה, וז"ש 'חשבתי דרכי' ואז 'אשיבה רגלי אל עדותיך'.

וביתר ביאור: מתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו לא תוכל להיות אלא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא וכיו"ב, שבלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיצוניות, ולכן הותר לו [ואף מחויב] לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, ורק מתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה. ועל פי זה מוסיף לומר חידוש עצום בפירוש הכתוב 'מרחוק ה' נראה לי', ר"ל אם בתחילת העבודה הנני עובד את השי"ת בבחי' מרחוק, פי' ע"י גיאות והתפארות שאז השי"ת רחוק ממני, כמאמרם ז"ל כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם, אזי אחר כך ה' נראה לי, הנני זוכה לבוא לידי שלימות העבודה, בבחי' ענוה ושפלות, אשר אז ה' נראה לי, כאומרו מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח.

אך לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, כדברי מרן הישמוח ישראל זי"ע בביאור הרמז בדברי חז"ל אדם טועה בשתי שעות, שעות מלשון ואל קין ואל מנחתו לא שעה, היינו שהאדם טועה 'אין די צוויי קערינגער' ואינו יודע מתי צריך לפנות ולהשתמש במדת הגבהות, לומר בשבילי נברא העולם, ומתי צריך להשתמש במדת השפלות, לומר ואנכי עפר ואפר, דבתחילת העבודה שאז צריך להיות בבחינת יגבה לבו בדרכי ה', אז הוא אומר מי אני ומה אני שאגש לשרת לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואנכי עפר ואפר, ולאחר העבודה שאז היה צריך להשתמש במדת השפלות לומר

בהאיך אנפין נגשתי קמי מלכא לעבוד אותו ית' בלי כוונה וכמה נגיעות היו לי בזמן העבודה, אז הוא אומר לעצמו באיזה השגות גדולות ומחשבות טהורות עברתי את עבודתי לשמה ולשם השי"ת.

על פי זה נוכל להבין איך שייך לקיים ענין המצוה של פרה אדומה אף בזמן הזה, ובעיקר איך שייך בזמן הזה הבחינה של לטהר טמאים ולטמא טהורים? כי הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת, וזהו שאמר הכתוב: 'מרחוק ה' נראה לי', ר"ל אם בתחילת העבודה הנני עובר את השי"ת בבחי' מרחוק, פי' ע"י גיאות והתפארות שאז השי"ת רחוק ממני, כי כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקב"ה אין אני יכולין לדור בעולם, אזי אחר כך ה' נראה לי, הנני זוכה לבוא לידי שלימות העבודה, בבחי' ענוה ושפלות, אשר אז ה' נראה לי, כאומרו 'מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח'.

זהו הרמז במקרא קודש שלפנינו, 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר', היינו סדר הטהרה והכניסה לעבודת השי"ת צריך להיות כסדר הזה, שקודם 'יתחטא בו ביום השלישי', הוא מדרת תפארת, בחי' התפארות, שיכנס לעבודה עם התפארות, בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', ואח"כ כשכבר נכנס לעבודת השי"ת, אז 'וביום השביעי יטהר', בחי' מלכות ולית לה מגרמה כלום, רמז למדרת הענוה ושפלות, שאז צריך להיות בבחי' ואנכי עפר ואפר ולהכיר שאין לו מעצמו כלום, אולם, כל זה צריך להיות דוקא בזמן הנכון, אך 'אם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי', ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר'.

במאמר 'לקראת שבת' הבאנו בפרק א את דברי רבינו זי"ע בפרשת ויחי (אות ח) על ענין אסיפתן של ישראל היא טהרתן, ומשם בארה - להבין את הכח הגדול וחיבה יתירה שיש בשבת זו 'זיקהל - פרה' שעניהם הם טהרתם של ישראל, ושניהם הם תיקון אמונתם של ישראל, וטובים השנים מן האחד לתת לנו כח ואומץ על ידי פשריות אלו להיטהר באמונת אומן לכבוד חג הפסח הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה, אמר כן יהי רצון.

תוכן המאמר

תוכן המאמר: אדם טועה בשתי שעות - כמה צריך להיזהר בענין גאווה לשמה וענוה פסולה, וצריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, כי זהו עצת היצר, שלפני העבודה מכניס מדת הכנעה ושפלות באדם כרי שלא יבוא לעבודת השי"ת, בחי' ענוה פסולה, ואחרי העבודה הוא מכניס בו מדת גיאות שהיא שאול תחתית, וזהו 'לטהר טמאים לטמא טהורים'.

מפרש את מאמר הכתוב: 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר'. על דרך הרמז בדרכי עבודת ה', בהקדם דברי הבעש"ט הק' שהוראה ממצוה זו היא בענין הגבהות, שאם האדם רוצה לתקן את עצמו ולהתקרב אל השי"ת, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך • מביא עוד בשמו הקדוש על הפסוק: 'חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל ערוגתי', שיהיה התחלת תורה ותפילה ומצוה עם היצר הרע, שלא לשמה, ובזה לא יקטרג עליו היצה"ר, ויוכל לגמור לשמה, כי בלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וחזו"י יישאר בחיצוניות, והורה לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה • לפי זה מפרש את הכתוב: 'מרחוק ה' נראה לי', ר"ל אם בתחילת העבודה הגני עובר את השי"ת בבחי' מרחוק, פי' ע"י גיאות והתפארות שאו השי"ת רחוק ממני, אזי אחר כך 'ה' נראה לי', הגני זוכה לבוא לידי שלימות העבודה, בבחי' ענוה ושפלות, אשר אז ה' נראה לי • וצריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, מתי צריך לפנות ולהשתמש במדת הגבהות, לומר בשבילי נברא העולם, ומתי צריך להשתמש במדת השפלות, לומר ואנכי עפר ואפר • וזהו רמז הכתוב: 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר'. שסדר הטהרה והכניסה לעבודת השי"ת צריך להיות, שקודם יתחטא בו ביום השלישי, הוא מדת תפארת, בחי' התפארות, ואח"כ 'וביום השביעי יטהר', בחי' מלכות רלית לה מגרמה כלום, רמז למדת הענוה ושפלות, וכל זה צריך להיות דוקא בזמן הנכון, אך 'אם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי', ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר' • אם יהיה לו אז שפלות והכנעה, לאחר העבודה, זה 'יתמוך כבוד', כלומר בזה יגיבה וינשא את ההתפארות והמחשבות של כבוד וכיצא שהיו לו לפני העבודה, אשר מתוך מחשבות וכוחות אלו זכה לשפלות והכנעה שלאחר כך, בדברי הבעש"ט זי"ע שהרע הגורם לטוב נעשה טוב והכל טוב • לכן אמרו רז"ל לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, היינו אחרי שבא מכת זה לעבודה האמיתית, נמצא שהשלא לשמה שבתחלת העבודה נעשה גורם לעבודה לשמה, ועי"ז נעשה השלא לשמה בבחינת לשמה.

[ד] הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר (במדבר יט, יב).

י"ל הרמז על פי דרכי עבודת ה', בהקדמם הגודע מה שהובא בספה"ק (פחד שם טוב חלק ב) כי שאלו את מרן רבינו הבעש"ט הקדוש זללה"ה זי"ע לפי דרכו בקודש, שהראה לדעת שכל מלות התורה הם נחיות בשכל, שאף שצופעל הם בזמן ובמעשה מכל מקום בשכל הם תמיד נחיים, כי התורה היא חלקות וחלקות ית"ש הוא נחוי, איך שייך ענין פרה אדומה בזמן הזה, וענין מה שמטהרת טמאים ומטמאה טהורים, והשיב מרן הק' הבעש"ט זי"ע אשר ההוראה ממורה זו היא בענין הגבהות, שמתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו הוא מזל הגבהות, ושלל לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא וכיו"ב, שכלל זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיטוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה (עי' פסחים נ:), אבל כלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת, ע"כ תוכן דבריו הקדושים.

ובסגנון זה הובא עוד בשמו הקדוש (תולדות יעקב יוסף פ"ו ושלח אות י) **על הפסוק** (תהלים קיט, נט) **חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך, שיהיה התחלת תורה ותפילה ומורה עם היצר הרע, שלא לשמה, ובזה לא יקטרג עליו היצר"ר, ויוכל לגמור לשמה, וז"ש 'חשבתי דרכי' ואז 'אשיבה רגלי אל עדותיך'.**

ואפשר לומר שזהו ענין הכתוב (ויקרא לא, ב) **מרחוק ה' נראה לי, ר"ל אם בתחילת העבודה הגני עובד את השי"ת בצחי' מרחוק, פי' ע"י גיאות והתפארות** שאז השי"ת רחוק ממני, כמאמרם ז"ל (סוטה ה). כל אדם שיש בו נסות רמות אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם, אזי אחר כך ה' נראה לי, הגני זוכה לבוא לידי שלימות העבודה, בצחי' ענוה וספלות, אשר אז ה' נראה לי, כאומרו (ישעיה נז, טו) **מרום וקדוש אשכון ואת דכא וספל רוח.**

אך לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, היינו שקודם העבודה יאמר מי אנכי ומה אני שאגש לעבוד עבודת מלך מלכי המלכים הקב"ה ואחר העבודה יחזיק את עצמו בגדלות שעבד את השי"ת בהשגות גדולות ובכוונה, כי זהו עתה היצר, ש לפני העבודה מכניס מדת הכנעה וספלות באדם כדי שלא יבוא לעבודת השי"ת, צחי' ענוה פסולה, ואחרי העבודה הוא מכניס בו מדת גיאות שהיא שאלו תחתית, כמו שאמר בקדשו דודי הקדוש מרן אדמו"ר בעל **ישמח ישראל** זללה"ה זי"ע כי על זה רמזו חז"ל באמנם (פסחים יב). אדם טועה בשתי שעות, שעות מלשון הכתוב (בראשית ז, ה) **ואל קין ואל מנחתו לא שעה, היינו שהאדם טועה "אין די לווי קערינגענער" ואינו יודע מתי צריך לפנות ולהשתמש במדת הגבהות, לומר בשבילי נברא העולם** (פנהרין לז), ומתי צריך להשתמש במדת השפלות, לומר ואנכי עפר ואפר (בראשית יח, כז), דבתחילת העבודה שאז צריך להיות בצחינות ויגבה לבו בדרכי ה' (וה"י ב י, ו), אז הוא אומר מי אני ומה אני שאגש לשאת לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואנכי עפר ואפר, ולאחר העבודה שאז היה צריך להשתמש במדת השפלות לומר בהאיך אנפין נגשתי קמי מלכא לעבוד אותו ית' בלי כוונה וכמה נגיעות היו לי בזמן העבודה, אז הוא אומר לעצמו באיזה השגות

גדולות ומחשבות טהורות עבדתי את עבודתי לשמה ולשם השי"ת.

וי"ל שזהו הרמז במקרא קודש שלפנינו, 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר', היינו סדר הטהרה והכניסה לעבודת השי"ת כריך להיות כסדר הזה, שקודם יתחטא בו ביום השלישי, הוא מדת תפארת, בחי' התפארות, שיקנס לעבודה עם התפארות, בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', ואח"כ כשכבר נכנס לעבודת השי"ת, אז 'וביום השביעי יטהר', בחי' מלכות דלית לה מגרמה כלום (וזה"ק ח"ב ריח:), רמז למדת הענוה וספלות, שאז כריך להיות בבחי' ואנכי עפר ואפר ולהכיר שאין לו מעצמו כלום, אולם, כל זה כריך להיות דוקא בזמן הגבוה, אך 'אם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי', ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר'.

וזה נוכל לומר ביאור הכתוב (משלי כט, כג) גאות אדם תשפילנו וספל רוח יתמוך כבוד, 'גאות אדם', כלומר אם האדם יס לו גאווה שלא בזמנה, אחרי

העבודה, אזי גאווה זו 'תשפילנו' עד לשאול תחתית רח"ל, אבל 'ספל רוח', ר"ל אם יהיה לו אז ספלות והכנעה, לאחר העבודה, זה 'יתמוך כבוד', כלומר בזה יגביה וינשא את ההתפארות והמחשבות של כבוד וכיוצא שהיו לו לפני העבודה, אשר מתוך מחשבות וכוונות אלו זכה לספלות והכנעה שלאחר כך, כדברי קדושת מרן רבינו הבעש"ט זי"ע (תולדות יעקב יוסף פר' בא אות ח) שהרע הגורם לטוב נעשה טוב והכל טוב.

וזהו שהגידו רז"ל (פסחים ג:) לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, היינו אחרי שבא מכח זה לעבודה האמיתית, נמצא שהשלא לשמה שבהתחלת העבודה נעשה גורם לעבודה לשמה, ועיי"ז נעשה השלא לשמה בבחינת לשמה כדברי הבעש"ט זי"ע כנזכר.

יתן השי"ת שנוזה לעבדו בלבב שלם, אמן כן יהי רצון.

מרחוק ה' נראה לי תחילת העבודה צריך להיות באופן שהוא עדיין רחוק מה'

ואחר העבודה יחזיק את עצמו בגדלות שעבד את השי"ת בהשגות גדולות ובכוונה, כי זהו עצת היצר, שלפני העבודה מכניס מדת הכנעה ושפלות באדם כדי שלא יבוא לעבודת השי"ת, בחי' ענוה פסולה, ואחרי העבודה הוא מכניס בו מדת גיאיות שהיא שאול תחתית, כמו שאמר בקדשו מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל זי"ע כי על זה רמזו חז"ל באמרם אדם טועה בשתי שעות, שעות מלשון הכתוב 'ואל קין ואל מנחתו לא שעה', היינו שהאדם טועה "אין די צוויי קערינגער" ואינו יודע מתי צריך לפנות ולהשתמש במדת הגבהות, לומר בשבילי נברא העולם, ומתי צריך להשתמש במדת השפלות, לומר ואנכי עפר ואפר, דבתחילת העבודה שאז צריך להיות בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', אז הוא אומר מי אני ומה אני שאגש לשרת לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואנכי עפר ואפר, ולאחר העבודה שאז היה צריך להשתמש במדת השפלות לומר בהאיך אנפין נגשתי קמי מלכא לעבוד אותו ית' בלי כוונה וכמה נגיעות היו לי בזמן העבודה, אז הוא אומר לעצמו באיזה השגות גדולות ומחשבות טהורות עבדתי את עבודתי לשמה ולשם השי"ת.

וזהו הרמז בפסוק: 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר', היינו סדר הטהרה והכניסה

על השאלה ששאלו את מרן רבינו הבעש"ט הקדוש זי"ע לפי דרכו בקודש, שהראה לדעת שכל מצוות התורה הם נצחיות בשכל, שאף שבפועל הם בזמן ובמעשה מכל מקום בשכל הם תמיד נצחיים, כי התורה היא אלקותו ואלקותו ית"ש הוא נצחי, איך שייך ענין פרה אדומה בזמן הזה, וענין מה שמטהרת טמאים ומטמאה טהורים, השיב מרן הק' הבעש"ט זי"ע אשר ההוראה ממצוה זו היא בענין הגבהות, שמתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא וכיו"ב, שבלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיצוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת, ע"כ תוכן דבריו הקדושים.

אך לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, היינו שקודם העבודה יאמר מי אנכי ומה אני שאגש לעבוד עבודת מלך מלכי המלכים הקב"ה

לעבודת השי"ת צריך להיות כסדר הזה, שקודם 'יתחטא בו ביום השלישי', הוא מדת תפארת, בחי' התפארות, שיכנס לעבודה עם התפארות, בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', ואח"כ כשכבר נכנס לעבודת השי"ת, אז 'וביום השביעי יטהר', בחי' מלכות דלית לה מגרמה כלום, רמז למדת הענוה ושפלות, שאז צריך להיות בבחי' ואנכי עפר ואפר ולהכיר שאין לו מעצמו כלום, אולם, כל זה צריך להיות דוקא בזמן הנכון, אך 'אם לא יתחטא ביום השלישי וביום

השביעי', ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר'. כי אם האדם יש לו גאווה שלא בזמנה, אחרי העבודה, אזי גאווה זו 'תשפילנו' עד לשאול תחתית רח"ל, אבל אם יהיה לו אז שפלות והכנעה, לאחר העבודה, בזה יגביה וינשא את ההתפארות והמחשבות של כבוד וכיוצא שהיו לו לפני העבודה, אשר מתוך מחשבות וכוונות אלו זכה לשפלות והכנעה שלאחר כך, כדברי קדושת מרן רבינו הבעש"ט זי"ע שהרע הגורם לטוב נעשה טוב והכל טוב.

הוראה למעשה בעבודת ה'

א. ענין פרה אדומה בזמן הזה, וענין מה שמטהרת טמאים ומטמאה טהורים, אמר מרן הבעש"ט הק' זי"ע שהתחלת תיקונו של האדם להתקרב את השי"ת הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא וכיו"ב, שבלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיצוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת.

ב. אך לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, היינו שקודם העבודה יאמר מי אנכי ומה אני שאגש לעבוד עבודת מלך מלכי המלכים הקב"ה ואחר העבודה יחזיק את עצמו בגדלות שעבד את השי"ת בהשגות גדולות ובכוונה, כי זהו עצת היצר, שלפני העבודה מכניס מדת הכנעה ושפלות באדם כדי שלא יבוא לעבודת השי"ת, בחי' ענוה פסולה, ואחרי העבודה הוא מכניס בו מדת גיאות שהיא שאול תחתית.

ג. אם האדם יש לו גאווה שלא בזמנה, אחרי העבודה, אזי גאווה זו 'תשפילנו' עד לשאול תחתית רח"ל, אבל אם יהיה לו אז שפלות והכנעה, לאחר העבודה, בזה יגביה וינשא את ההתפארות והמחשבות של כבוד וכיוצא שהיו לו לפני העבודה, אשר מתוך מחשבות וכוונות אלו זכה לשפלות והכנעה שלאחר כך, כדברי קדושת מרן רבינו הבעש"ט זי"ע שהרע הגורם לטוב נעשה טוב והכל טוב.

ד. וזהו שהגידו רז"ל לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, היינו אחרי שבא מכח זה לעבודה האמיתית, נמצא שהשלא לשמה שבהתחלת העבודה נעשה גורם לעבודה לשמה, ועי"ז נעשה השלא לשמה בבחינת לשמה.

לקראת שבת פרשת ויקהל - פרה לכו ונלכדה

הכנה לשבת קודש במשנת החסידות ורבוה"ק זי"ע

מאמר 'אור האמונה'
מהתקדוהלות עדרת בני ישראל בטהרת פרשת פרה

פרק א

התעוררות לקריאת פרשיות ויקהל פרה

פושט צורה ולובש צורה

הנה ימים באים - שלושים ימים של קודם החג כבר באו ונכנסו לחדרי לבם של ישראל, אורות קדושת ליל התקדש חג כבר מפציעים ומאירים, מלהטים ומלהיבים את לבות בני ישראל הקדושים והטהורים, שזה עתה נתקדשו ונתרוממו בקדושת ושמחת יום פורים - כפורים, ומגאולה אל גאולה, מחיל אל חיל, הם כבר בעיצומם של הימים שבהם שואלים ודורשים בהלכות - והליכות החג, רבוש"ע, איך ובמה נקדם את פני ליל התקדש חג בקדושה ובטהרה, בהתרוממות רוח ונשמה, בכיסופים וכלות הנפש בלבת אש קודש, מים רבים לא יוכלו לכבות את אש האהבה של ישראל לאביהם שבשמים, אש קודש הבוער עד לב השמים...

את התשובה לכך נותן הכהן הגדול מלובלין הרה"ק רבי צדוק זי"ע כאשר אמר בקדשו (פרי

צדיק פרשת פרה ד-ז):

"כדי להיגאל בחודש ניסן זקוקים לטהרת הלב מטומאת היצה"ר, ומשום הכי הקדימו קריאת פרשת פרה לפרשת החודש "שהיא טהרתה של ישראל" - שטהרת לבות בני ישראל תלויה בה וצריכים לקרותה עוד קודם ימי ניסן, משום דבעי הכנה גדולה לימי ניסן".

רבינו הגדול כ"ק מרן הישמוח ישראל זי"ע מפליג עוד יותר ואומר בקדשו ששבת פרשת פרה נותן לאדם את הכח לפשוט ממנו את הצורה, ומכשירו בחיבת הקודש ללבוש צורה חדשה, כי לא יתכן רוח חדש אלא בלב טהור! וכך אומר בלשון קדשו:

"אי אפשר לזכות לפסח בזמן שבית המקדש היה קיים בלתי טהרת 'מי חטאת', היינו להאמין באמונה פשוטה, כדי לטהר המוח מכל פגמין ולבוא לידי הכנעה אמיתית, ואז נוכל להרגיש עריכות נעימות הפסח. ועתה בעוה"ר שאין לנו קרבן פסח המצה היא במקום פסח, קורין מקודם פרשת פרה לכוונה הנ"ל, היינו אפר פרה שהיא הכנעה, היא הכנה לקדושת הרגל, ועל ידי קריאת פרשת פרה יוכל לזכות ולהרגיש באורות הקדושות של היום טוב הבעל"ט... כי לא יוכל להיות לובש צורה חדשה רק אם פושט הצורה הישנה, [ועל ידי העבודה של 'פרשת פרה'] שמכניע את עצמו ומשליך כל השטותים מעליו, ופושט צורה הישנה, יוכל לזכות ל'חדש' - שהיא רוח חדשה, וכסדר הכתוב 'לב טהור ברא לי אלקים ואחר כך ורוח נכון חדש בקרבי' - שלא תתכן הרוח חדשה כי אם על ידי שקדמה לה הטהרה, ואפר פרה היא הכנה לקבל התלהבות רשפי אש שלהבת השם ואורות הרגל... ועל ידי קריאת פרשת פרה יוכל לזכות ולהרגיש באורות הקדושות של היום טוב הבעל"ט" (ישמח ישראל פרה א).

את דרך המעשה אשר יעשון בעבודה של שבת פרה שהיא העבודה של 'פושט צורה' בהכנעה ואמונה, הטיב רבינו ז"ע לבאר הלכה למעשה, ואלו הם דבריו בלשון קדשו (פ' ויחי אות ט):

לתוקף האמונה באים ע"י התאספות ואהבת ריעים, כמו שכתב רש"י ז"ל על הפסוק (דברים לג, ה) ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם, בהתאספם יחד באגודה אחת ושלוש ביניהם הוא מלכם ולא כשיש מחלוקת ביניהם, ר"ל כשיש מחלוקת שהוא פירוד לבבות זה מנגד להאמונה, כי הכלל ישראל כולו אחד מצד החלק אלוה ממעל שיש בכל אחד מישראל, וכשיש מחלוקת זהו בבחי' מפריד אלוף (משלי טז, כה) ח"ו, שמפריד באלופו של עולם כביכול, וגם כי המחלוקת באה מחמת גיאות כנודע, וגיאות הוא כפירה ומרידה בהשי"ת, כמבואר באגרת הרמב"ן ז"ל כי המתגאה בליבו על הבריות מורד הוא במלכות שמים, וזהו שאמר יעקב אבינו ע"ה לבניו (מט, א) 'האספו', ר"ל היו באסיפה ואגודה אחת, כאיש אחד בלב אחד, ומכאן זה הנה תוכלו לקיים האמונה גם בעת החשכות, לעת סתימת קץ הימין.

אכן עיקר ההתאספות צריך להיות לדבר אז בעניני אמונה, כדברי הרה"ק ר"מ מלעכוויטש זצלה"ה ז"ע האמנתי כי אדבר (תהלים קטז, י), פ"י על ידי דיבור, שחוזרים האמונה בפך, זוכים לאמונה (ע"י יסוד העבודה מכתבי קודש ח"ב מכתב ח). וזהו דברי הנביא (מלאכי ג, טז) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע, 'איש אל רעהו' אלין אינן חברייא בשעתא דאינן יתבין כחדא ולא מתפרשן דא מן דא (זוה"ק ח"ג נט), ואמר 'אז נדברו יראי ה'', ר"ל הדיבור ביניהם אז יהיה בעניני יראת ה' שהוא אמונה, [כי על ידי אמונה הוא ירא, כדאיתא (שם ח"א קמא). יראת אלקים דא מהימנותא], ועל ידי זה 'ויקשב ה' וישמע', היינו על ידי התחזקותם יחד באמונה פשוטה זוכים שישמע

השי"ת לתפילתם, שיזכו להגיד בבוקר חסדך, אף למעלה מדרך הטבע, להיות כי בזכות זה שמאמינים בזמן החושך אף שלא יודעים ומבינים בדרך השכל איך יצאו מן החושך, שזה בחי' כתר שהוא למעלה מימי הבנין ולמעלה מן הטבע, כמבואר בספה"ק **בני יששכר** (סיון מאמר ה אות יט) כי מה שמבינים בחכמה ושכל המרומז ביו"ד (זוה"ק ח"ב קכא). אינו אמונה, רק מה שאינו מובן בחכמה ושכל ואף על פי כן מאמינים בו, זה נקרא אמונה, והוא למעלה מן החכמה, בחינת כתר שמרומז בקוצו של יו"ד (שם ח"ג י:) עיי"ש, על ידי זה זוכים מדה כנגד מדה לחסדים למעלה מדרך הטבע.

רבינו מסיים שם את מאמרו הק' בהוראה למעשה:

ולזאת אבקש להתאסף יחד בבית המדרש בשבת בבוקר ללמוד יחדיו עניני אמונה ויראת שמים בספרי רבותינו הקדושים זי"ע, ובטוח אני בזה שיזכה כל אחד ואחד שאחר כך יקשיב השי"ת לתפילתו, ויזכה להגיד בבוקר חסדך, אמן כן יהי רצון.

פרק ב

למה נסמכה פרשת פרה לפורים

מי יתן טהור מטמא לא אחד

ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לשבת טהרה - שבת פרשת פרה, שהיא טהרתן של ישראל, עיצומו של יום ה'שבת פרשת טהרה' מטהרת את ישראל כשריפת הפרה והזאת מי חטאת כפי המבואר בספרים הקדושים [אשר חלק מהם הובאו להלן במאמר התעוררות לקראת פרשת פרה]. חכמינו זכרונם לברכה קבעו כלל גדול בתורה, שכל דבר ששנה עליו הכתוב אינו בא אלא לעכב.

הנה זה עתה זכינו בחסדי השי"ת לחוג את ימי הפורים בזמניהם, להיטהר ולהתרומם בתוקף קדושת הימים שנחשבים למעלה מיום כיפורים (זוה"ק) ... ותיכף ומיד סמוך ונראה מאיר וזורח עלינו ובתוכנו קדושת שבת פרשת פרה, שיש בה ענין של כפרה כמאמר הכתוב 'חטאת היא', כיון שעצם מעשה שריפת הפרה שהיא מכפרת כמו חטאת, ולא זו בלבד אלא שהיא מכפרת כיום הכיפורים כמאמרם ז"ל (ריש מס' יומא) שבעת ימים קודם יום הכיפורים וקודם מעשי הפרה מפרישין את הכהן מביתו, כיון ששריפת פרה אדומה פועלת כפרה וטהרה בדומה למה שפועל יום הכיפורים, וכן כתב **הרמב"ן** (ויקרא טז-ח) שענין פרה אדומה דומה לענין שער המשתלח ששניהם אינם נעשים בתוך בית המקדש אלא בחוץ, וכפי שכתב **בפרי הארץ** (פ' כי תשא) ששניהם באים להעביר רוח הטומאה הרוחנית, כענין שנאמר 'ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ' שהוא שורש הרע שטמון שגורם לכל

כוחות הרע והטומאה. וזהו שכתב רש"י במגילה (כט.) בשם הירושלמי שפרשת שריפת הפרה נקראת "טהרתם של ישראל" שע"ז נפעל טהרה רוחנית להעביר רוח הטומאה מן הארץ!

ויש להבין מה שייך פרשת פרה בזמן הזה לאחר פורים דוקא? שהרי בפעם הראשונה ששרפו את הפרה היה בב' ניסן כאשר התחיל להיות משכן ועבודת קרבנות, והיו צריכים אז להיטהר לקרבנות ולקרן פסח, אבל בירושלמי (שקלים פ"א) מובא שכל פעם שהיו צריכים לשרוף פרה אדומה היו שורפים אותה בדוקא בחודש אדר מט"ו באדר! ולמה נסמכה פרה לפורים?

בפירוש הר"א סיריליאן על הירושלמי מובא לזה הסבר: שכיון שבחודש אדר היו שלוחי בית דין מסתובבים בכל ארץ ישראל לאסוף את השקלים [עד פורים ממי שנתן ברצון וסוף החודש התחילו למשכן על זה] לכן נתנו להם גם את התפקיד לחפש פרה אדומה, וציינו לעצמם כל מקום שיש שם פרה אדומה ואח"כ היו לוקחים את הפרה המובחרת ביותר מכל מה שמצאו בכל ארץ ישראל [וכדאיתא בקידושין דף לא ובע"ז דף כד שמחיר של פרה אדומה הוא שמונים ריבוא שקלים - שזה עולה ל- 800000 שקל! ולפי חשבון שקל של תורה זה יוצא סכום של 12 מיליון דולר!] ולכן מובא בירושלמי במגילה : רבי אשי בשם רבי חייא בר אשי אמר: אין מפסיקין בין פורים לפרה. ולכן מיד אחרי פורים הוא הזמן לקרוא פרשת פרה כי אז היה יוצא זמן שריפת הפרה. [אמנם בשו"ע נפסק שיש פעמים שמפסיקים בין פורים לפרה ורק בין פרה להחודש אין מפסיקים לעולם]. והרה"ק מאפסא כותב בספרו הק' אוהב ישראל זי"ע (לפרשת פרה) בטעם סמיכות פרה לפורים, כיון שעסקנו בפ' זכור ובפורים במחייית עמלק, והגם שמנצחים ומכניעים את עמלק, אבל עם כל זאת נדבק איזה שמץ, לכן צריכים להיטהר ג"כ בזה"ז מיד אחר פורים!

בס"ד נבוא לברר על פי מקחו של צדיק - מתוך עומק מאמרו של כ"ק מרן רבינו זי"ע, מה ענין סמיכות פרה לפורים, ויהי רצון שלא יצא תקלה ומכשול מתח"י.

בדין הוא שתקדים החודש לפרה

בגמרא מגילה (כט.) אמרו: ...בשלישית פרה אדומה, ברביעית החודש הזה לכם. ופרש"י: "פרה אדומה להזהיר את ישראל לטהר שיעשו את פסחיהן בטהרה". ועוד מביא רש"י שם בשם הירושלמי: בדין הוא שתקדים החודש לפרה, שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני נשרפה הפרה, "ולמה פרה קודמת, שהיא טהרתם של כל ישראל".

מן הראוי להתבונן טובא, הרי בעוה"ר חרב עירנו ושמם בית מקדשנו, ואין אנו יכולים לעשות מצות פרה כמצווה עלינו, וא"כ מה ענין להקדים קריאת פרשת פרה להחודש, בפרט שפרשת החודש שייך לאחד בניסן ומצות פרה לב' בניסן? ועל כרחך צריך לומר [כמו שכתבו הספרים הקדושים] שהוא על דרך וגשלמה פרים שפתינו, וכדברי האוהב ישראל והעבודת ישראל זי"ע ועוד, שבזמן הזה אנו מטהרים את עצמנו בהתורה בקריאת הפרשה. והכהן הגדול רבי צדוק מלובלין זי"ע מביא

בספרו פרי צדיק (החודש אות ב) שמקובל מהרה"ק היהודי הק' מפשיסחא זי"ע שאמר שבשבת פרשת פרה יש התחדשות בשפע בדברי תורה, ולזה צריך טהרה גדולה, כדי שיוכל לעסוק בתורה ולחדש בה חידושים לאמיתה של תורה.

ברם הוא עצמו כותב (בפרשת פרה) ביאור אחר בזה: "כי כדי להגאל בחודש ניסן זקוקים לטהרת הלב מטומאת היצה"ר, ומשום הכי הקדימו קריאתה להחודש "שהיא טהרתה של ישראל" היינו שטהרת לבות בני ישראל תלויה בה וצריכים לקרותה עוד קודם ימי ניסן, משום דבעי הכנה גדולה לימי ניסן...

אך עדיין כל הדברים צריכים ביאור רב, איך קריאת הפרשה מביא טהרה ומכשרת אותנו לגאולת חודש ניסן, ומה ענין טהרת הפרה לתיקון חטא העגל?

יש מקום לומר כי בדין הוא שתקדים פרה לחודש משום שהיא צריכה להיות סמוכה יותר לפורים לפי שהיא טהרתן של ישראל. האר"י הקדוש ז"ל כותב על מה שנאמר במגילה: "ימי הפורים האלו לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" שהחידוש של פורים הוא: שאפילו כאשר יהיו גילויים גדולים יותר, עכ"ז ישאר השפעת האור של פורים לנצח נצחים, כי ענין הפורים הוא הנצחיות, שבו נתגלה הנקודה הפנימית שבעומק לבם של ישראל, שאינה תלויה בשום מקום וזמן, ובשום מצב שהוא... וצריך להבין היטב כוונת הדברים.

עוד יש להתבונן בענין עבודת הפרה שבא לתקן את חטא מעשה העגל.

דהנה בתחילת פרשת שמייני נאמר (ויקרא ט, א-ב): ויהי ביום השמיני וגו', ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת. פירש רש"י ז"ל להודיע שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל שעשה, והקשה הרה"ק בעל בני יששכר זי"ע (מאמרי ניסן מאמר ב אות ג. וקושיא זו כבר הובא ביפה תואר על המדרש): הלא קיימא לן אין קטיגור נעשה סניגור, על כן אין משמשינ בבגדי זהב מבפנים ואין תוקעין בשופר של פרה (ר"ה כו.), וא"כ איך נאמר כאן קח לך עגל בן בקר לחטאת, לכפר על מעשה עגל, שאדרבה, נעשה סניגור ע"ש.

ומתוך שכל מה שאמרו חז"ל אין קטיגור נעשה סניגור הוא דוקא כאשר הסניגור בא על ענין אחר, כי אז יש חשש שמדת הדין תקטרג, אבל כאשר הסניגור בא לתקן ולכפר על מה שהוא עצמו חטא, אדרבה הרי עדיף שהקטיגור בעצמו יעסוק בכך, כיון שבכך יש תשובת המשקל, שבאותו דבר שקלקל באותו דבר הוא מתקן, וכפי שאמרו במדרש שלפיכך צוה הקב"ה לקחת טלה לקרבן פסח כיון שבמצרים עבדו למזל טלה.

וכ"ק רבינו זי"ע כותב (שמייני אות ג) שגם לכל ישראל כיפר אהרן על חטא זה, שהרי נאמר להלן בפרשה (פסוק ד) 'כי היום ה' נראה אליכם', שזכו להשראת השכינה, ואילו היה בידם חטא העגל היה זה בלתי אפשרי ע"ש. ושם באות ט מביא רבינו את דברי המדרש תנחומא (תרומה סימן ח) שבהקמת המשכן זכו ישראל לכפרה ותיקון על חטא העגל, "יבוא זהב שבמשכן ויכפר על זהב

שנעשה בו העגל...". וא"כ כבר נתכפרו כולם מחטא זה, ומדוע היו צריכים עוד לטהרת פרה לכפר על חטא העגל? ומדוע צריכים גם אנחנו לחזור על תיקון חטא זה, בכל שנה ושנה אם על ידי מעשה הפרה כאשר נזכה לבנין בית המקדש בב"א, או על ידי קריאת הפרשה כנ"ל?

ועל כרחק, שגם לאחר התיקון שעשו אהרן וכל ישראל ביום השמיני למילואים, עדיין השטן מרקד בינינו, ויש לנו עוד חלק בחטא זה שצריך לתקן, ואם כן יש להתבונן מהו שורש החטא שעדיין מושרש בנו, ומהו העבודה הנדרשת מאיתנו בימים אלו כדי לעקור שורש חטא זה מתוכנו ומן העולם?

את כל זה ועוד נזכה בס"ד לדלות מתוך רחובות הנהר מים עמוקים במשנתו של רבינו זי"ע.

לטהר טמאים לטמא טהורים באומר קדוש

רבינו מביא במאמרו את השאלה הגדולה ששאלו תלמידיו מרן הבעש"ט הק' זי"ע לפי דרכו בקודש, שכל מצוות התורה הם נצחיות בשכל, כי התורה היא אלקותו ואלקותו ית"ש הוא נצחי, א"כ איך שייך ענין פרה אדומה בזמן הזה, וענין מה שמטהרת טמאים ומטמאה טהורים, ותוכן התשובה שהשיב הבעש"ט זי"ע היה לימוד גדול בתורת החסידות, שמתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא וכיו"ב, שבלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיצוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת, עכתודה"ק.

ועל זה מוסיף רבינו זי"ע לבאר ואומר:

"לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות, ...כי זהו עצת היצר, שלפני העבודה מכניס מדת הכנעה ושפלות באדם כדי שלא יבוא לעבודת השי"ת, בחי' ענוה פסולה, ואחרי העבודה הוא מכניס בו מדת גיאות שהיא שאול תחתית, כמו שאמר בקדשו מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל זי"ע כי על זה רמזו חז"ל באמרם אדם טועה בשתי שעות, שעות מלשון הכתוב 'ואל קין ואל מנחתו לא שעה', היינו שהאדם טועה "אין די צוויי קערניגער" ואינו יודע מתי צריך לפנות ולהשתמש במדת הגבהות, לומר בשבילי נברא העולם, ומתי צריך להשתמש במדת השפלות, לומר ואנכי עפר ואפר..."

על פי זה מבאר רבינו באופן נפלא מאד את ההוראה שרמז הכתוב בזה:

"וזהו הרמז בפסוק: 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר', היינו

סדר הטהרה והכניסה לעבודת השי"ת צריך להיות כסדר הזה, שקודם 'יתחטא בו ביום השלישי', הוא מדת תפארת, בחי' התפארות, שיכנס לעבודה עם התפארות, בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', ואח"כ כשכבר נכנס לעבודת השי"ת, אז 'ביום השביעי יטהר', בבחינת מלכות דלית לה מגרמה כלום, רמז למדת הענוה ושפלות, שאז צריך להיות בבחינת ואנכי עפר ואפר ולהכיר שאין לו מעצמו כלום, אולם, כל זה צריך להיות דוקא בזמן הנכון, אך אם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי, ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר'."

חזו מאן גברא רבה דקא מסהיד ביה, רבינו זי"ע שהיה כולו מקשה אחת של ענוה ושפלות בתכלית הביטול, ועם כל זאת הוא קובע להלכה על פי משנתו הטהורה של הבעש"ט הק' שדרך ההתעלות בעבודת השי"ת חייב להיות על ידי שיתחטא ביום השלישי - במדת תפארת בבחינת התפארות, ורק אחר כך ביום השביעי יטהר מכל הנגיעות, להיות זך ונקי מכל סוג של גבהות, ואם יהפוך את הסדר ח"ו לא יטהר...!

דברי רבינו זי"ע מובנים גם בפשטותם, אבל בעמקותם צריכים קצת יותר התבוננות. נקדים לכך שני הקדמות קצרות:

הקדמה ראשונה, דברי האור החיים בקדוש בפרשת חקת, על הכתוב: 'זאת חקת התורה':

"רצה באומרו 'חקת התורה' שאם יקיימו מצוה זו, הגם היותה חוקה בלא טעם, מעלה עליהם הכתוב כאילו קיימו את כל התורה אשר צוה ה' לאמר, כי קיום מצוה בלא טעם יגיד הצדקת האמונה והסכמת הנפש לקיים כל מצוות הבורא, וזה לך האור, ואולי כי לטעם זה רצה ה' שתמסר להם המצוה בדרך חוקה."

והקדמה השניה את דברי כ"ק מרן רבינו הישמש ישראל זי"ע בשם הרבי הזקן מוהר"י מווארקא זי"ע: על דברי רש"י: לפי שהשטן ואומות העולם מונים את ישראל לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזרה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה. ולכאורה קשה, הלא רש"י בעצמו בסוף הפרשה מביא מדרש אגדה מיסודו של רבי משה הדרשן לבאר טעם מצוות פרה אדומה, שהיא כפרה על חטא העגל: תבוא פרה ותכפר על העגל, ואם כן הרי יש בה טעם?

"ביאור הדברים כך הוא: הרי ידוע שעיקר החטא העגל נצמח מחסרון אמונה, והתיקון הוא בתשובת המשקל, בהתחזקות באמונה, והיינו להאמין בפשיטות, אף על פי שלא נשיג בשכלנו, ולקיים את מצוות ה'. ואלו הם דברי רבי משה הדרשן: מכיון שמצוות פרה אדומה היא חוקה ולא נוכל להשיג טעמה בשכלנו, ובכל זאת אנו מקיימים אותה, הרי היא תיקון לחטא העגל. תבוא פרה שאין במצוותה שום טעם ונימוק ידוע, רק מצוותה מצד האמונה, ותכפר על מעשה העגל שנגרם על ידי חוסר אמונה, עכתו"ד הק'.

יש הרבה שואלים בסתר או בגלוי, או שהיו עכ"פ רוצים לשאול אלא שאין להם שולחני לפורטם, אמנם יש ב"ה הרבה שולחנות במקדש, אלא שאין להם מחמת פחד או בושה או חוסר ידיעה, אלו ואלו אולי ימצאו כאן את מקומם!...

השאלה הנוקבת היא, מדוע בפורים הרגשתי קרבת אלקים באופן שלא ניתן לתאר, ולא סתם קרבת אלקים, אלא שהרגשתי גם כמה ה'קרבת אלקים לי טוב' הייתי מוכן לישבע אז שאין לי בעולמי אלא את הקב"ה לבדו, בבחינת 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ' איך דארף גאר נישט נאר דיר רבוש"ע אליין... ומדוע מיד לאחר הפורים נעלם כל הקירבה הזאת? מדוע אין לי את התחושות וההרגשות שהיו לי אז, אין לי את הדבקות וקרבת אלקים לי טוב של אז, האם הוא נעלם ממני ח"ו? היש ה' בקרבי אם אין?! האם הייתי אז מדומיין או שיכור שאינו יכול לדבר לפני המלך ח"ו? או אולי עכשיו אני מדומיין שהרגשתי אז קרבת אלקים? אבל אני בטוח שהרגשתי... וואס טיט זיך מיט מיר? איך בין נארמאל אדער משוגע?...

ואילו על פורים בלבד היתה נשאלת השאלה אולי החרשתי, כי אין הצר שווה בנזק המלך..., אבל השאלה הזאת נשאלת לא רק שלש פעמים במועדי השנה, אלא היא נשאלת כמה פעמים ואולי אף רבות פעמים בשנה, כאשר פעם הוא מרגיש 'עלו שמים' ופעם להיפך, פעם הוא מרגיש שמתפלל עם חמימות והתלהבות ומרגיש כביכול את הרבוש"ע, ופעם הוא בקרירות נוראה ואינו מרגיש כלל את הקרבת אלקים, ומתחיל לחשוב איזה חטאים הוא עבר שהם חוצצים בינו ובין קונו. התשובה לכל זה הוא ענין רחב ועמוק מאד כבר כתבנו על ענין זה בהרחבה, ולא שנה עליו הכתוב אלא לעכב... ואני תפילה ותקווה שנוכל לציין ראשי פרקים בקצירת האומר, ואידך פירושא זיל גמור, כי הם מהדברים העומדים ברומו של עולם!.

לא תעשה לך פסל וכל תמונה... ולא תקים לך מצבה

בספרי החסידות מבואר על הלאו של 'לא תעשה לך פסל וכל תמונה' - שהכוונה בזה הוא שלא תצייר את גילוי וקרבת השי"ת אליך על ידי פסל ותמונה, דהיינו דוקא במעשה כזה או הרגשה כזו, [כגון אם התפללתי נשמת מעומק הלב ובדבקות אזי הקב"ה איתי, ואם לאו לא ח"ו] 'כי לא ראיתם כל תמונה' - הקב"ה אין לו שום תמונה ושום ציור, וכפירושו של הבעש"ט הק' על הכתוב 'שויית' ה' לנגדי תמיד' דהיינו לעבוד את השי"ת במדת ההשתוות, לדעת שהשי"ת לנגדי תמיד! ככל מקום ובכל זמן ובכל מצב, ובלשונו הקדוש (צוואת הריב"ש אות ג): **צריך לעבוד אותו בכל כוחו, שהכל הוא צורך, ...ואל יצער את עצמו בזה** [שאינו מרגיש את קרבת ודבקות אלקים] **מפני שהשם יתברך רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים, פעמים באופן זה ופעמים באופן זה...**

אם אדם עובד את ה' רק במצב מסוים או בתנאים מסוימים כגון שהוא מתפלל בחשק והתלהבות רק במנין ובבית הכנסת שרגיל בו או עם הצביור שהוא רגיל בהם וכו', ואם הזדמן לפניו פעם

להתפלל באופן אחר, הרי הוא מתפלל בקרירות ועצלות באומרו דא דאוונט זיך נישט, וכן לענין יראה ואהבת ה' שמחמיר לעצמו במקום זה ומקל לעצמו במקום אחר, הרי הוא עושה בזה כביכול את הבוית"ש ח"ו כפסל ותמונה, שרק באופן התמונה שאני רגיל בו אני יכול לעבדו, ואם התמונה משתנה בהתאם לכך גם העבודה תשתנה, **כי לא ראייתם כל תמונה** - הקב"ה אין לו דמיון כלל והוא אין סוף ב"ה ולית אתר פנוי מיניה, ואיך א"כ יכול אדם לומר שרק בתחושה והרגשה מסוימת שאני מרגיש אותו אני יכול לעבדו, ואם לאו הוא כמי שאינו חס וחלילה? הס מלהזכיר!!!

על כגון דא איתא **בנועם מגדים** (פרשת כי תשא) בשם **הרבי מלובלין זי"ע**: שאמר בפסוק 'לא תעשון כן לה' אלקיכם' אל תעבוד את השי"ת דוקא 'כן' באופן ובזמן ובמקום מסוים, **לא כן הדרך האמיתי שהרי זה כעובד לעובדא זו...** [כלומר אם האדם האדם עובד את ה' רק במצב מסוים אינו נקרא בזה עובד את ה' אלא עובד את המצב...] אלא יעבוד תמיד את ה' לפעמים באופן זה ולפעמים באופן אחר, ומסיים שם: **והבן היטב כי זה שורש גדול בעבודת ה'.**

בענין זה אמר גם **היהודי הק' זי"ע** (תפארת היהודי אות צג): **כל הכללים שהאדם עושה לעצמו בעבודת השי"ת אינם כלל, וגם זה הכלל עצמו אינו כלל...** ובספר אמת ואמונה (עמ' כד) מובא מהרה"ק **השרף מקאצק זי"ע** שפירש את הכתוב: 'אלהי מסכה לא תעשה לך' זאלסט נישט מאכן קיין געגאסענעם גאט [אל תעשה לך אלקים מוצק] כאילו שרק כך אתה יכול לעבוד את ה', אלא תעבוד אותו בכל מצב שהוא. וכן איתא באגרא דכלה (פ' שופטים): **יש בני אדם שיש להם חוק קבוע ומעמד ומצב, ככה יעשו כל ימיהם, וככה יתנהגו לכל יזיו אותם ממנהגם, ויש לנו בקבלה מצדיקים שאין יום דומה לחברו ואין שעה דומה לחברתה...** וזהו שאמר 'ולא תקים לך מצבה' היינו מעמד ומצב שזאת תהיה עבודתך בתמידות בלי שינוי, **כי אם תעשה עבודתך במשפט אחד תמיד, זהו 'אשר שנה ה' אלקיך', והבן כי אי אפשר לפרש הכל בכתב, והמבין יבין, עכלה"ק.**

ולא זו בלבד אמרו, אלא הוסיפו בזה דברים גבוהים ורמים [ואני מקוה ומתפלל שכל אחד יקח את הדברים לשובע ולא לרוזן, לחיים ולא למות, לברכה ולא לקללה, ה"י]

וכך כותב הרה"ק **בעל 'מאור ושמש' זי"ע** (פ' במדבר) ומוסיף דברים נוראים בענין זה ואומר: שלפעמים מנסים את האדם על ידי שנותנים לו מדרגות והשגות עם הרגשות ותחושות עליונות, וכל זה הוא רק כדי לנסות את האדם לראות אם הוא מבקש את השי"ת עצמו או שהוא מבקש הרגשות של תמונה ותחושות, וכותב שם בלשונו הק': **"לכן אם רואה או שומע איזה מדריגה צריך ליזהר מאד שלא לפנות אליו ויחשבנה בעיניו, אלא ימאס בה, שאדרבה זאת היא היא למופת שעדיין לא הגיע לתכלית האמיתי... ואם פונה אליהם יוכל לבוא חס ושלום לידי טעות" והנסיון ברור הוא, לראות אם האדם חש את קרבת אלקים רק מתוך תמונה ופסל ח"ו, ואז כשלא יהיו לו את הרגשות והתחושות הללו, ירגיש כאילו אין יראת אלקים במקום הזה והותרה הרצועה ח"ו, או שאינו מתייחס לכל ההרגשות וההתרוממות שהוא חש ומרגיש כלל, אלא מדבק את עצמו רק בהשי"ת לבדו, ואז ישאר לעולם בדבקו וקרבת אלקים, ויראתו תהיה תמיד על פניו אפילו בשעה**

שאינו חש ומרגיש את כל התמונות וההרגשות, ומביא שם בשם הזוה"ק (ח"ב פב.) שהיו כמה כתות במתן תורה שפנו עצמם אל הקולות והלפידים ועל ידי זה לא זכו לתכלית התורה... [כדאי מאד לראות את כל דבריו הקדושים שהם יסודות גדולים בעבודת השי"ת...]

להמחשת הדברים אביא משל מן הרגלי החיים המצוי בזמננו: כאשר באים לשולחן הטהור שעורך הרבי שליט"א, ישנם חסידים ואנשי מעשה שכל מטרתם הוא להנות מזיו השכינה השורה על הצדיק, ואין זה מעניינם כלל מה שקורה סביבם, הם אפילו לא רואים ולא מרגישים כלום, כי כל מעיינם תפוס ודבוק רק בהתקשרות עם הצדיק ותו לא מידי! וישנם אנשים שבאים להתענג באווירה הכללית ובתמונת המצב, ס' איז גישמאק זיך צו טרעפן אין איינעם, שומעים ניגונים יפים ורואים גם את הרבי ואף מתעוררים קצת ומרגישים טוב בזה. ויש כת שלישית והיא כת הצ'לקים, שאותם לא מעניין כלום רק התמונות ואין צריך להאריך בזה.

והחילוק בין שלושת הכתות הוא: כי הכת הראשונה תישאר לעולם בדבקותם עם הרבי והיראת שמים ואהבת ה' שרכשו על ידו, וגם אחר כך כאשר לא יהיו במחיצתו ממש, אבל יהיו תמיד דבוקים ומקושרים עמו. הכת השנייה אולי בשעת מעשה התעוררו במשהו, אבל כאשר ילכו משם, תוך זמן קצר מאד תהיה נשכחת כל השובע שלהם, עד כי לא נודע כי באו אל קרבנה... והכת שלישית אפילו בשעת מעשה לא התעוררו כלל! כי לא לזה הם הגיעו, אלא הגיעו אך ורק בשביל התמונות בלבד. וזהו מה שכתב המאור ושמש בשם הזוה"ק שאותם שפנו עצמם במתן תורה לקולות והלפידים הפסידו הכל, ודי בזה למבין.

כל זה יביא אותנו להבין באפס מה דברים עמוקים נוראים, חוצבים להבות אש, מה שכתב הרה"ק רבי מענדלי מויטבסק זי"ע בספרו הק' 'פרי הארץ' (פרשת ויקהל פקודי) וזה לשונו הק':

"ובאמת שאין שום השגה משגת ותופסת הדביקות האמיתי באין סוף בשום שכל כל שהוא בהרגשה ותענוג, ממילא מובן שכל הרגשת היראה או אהבה או תענוג הדביקות והרגשת עניני כל אדם, כוזב! כי לא ברעש ה', אבל הדביקות האמיתי אחר המורגש הוא השאינו מורגש בשום תפיסה, והראיה - כי לא יראני האדם וחי, "כי אם על ידי האמונה בלי שום הרגשה, שהוא ענין ביטול המציאות שאי אפשר לעמוד עליו בעצמו, וכל שכן להבין ולהשכיל לאחרים, והוא הנקרא 'לשמה' של כל אדם לפום דרגה די"ל"ה" אבל אי אפשר להגיע אליה כי אם על ידי פיתויי הגוף עם שלא לשמה תחילה, שהוא היראה ואהבה עם תענוג, אשר בלתי אפשרותם לחול גם כן כי אם על ידי האמונה בשכר ועונש ושארי ענינים, ועל ידי אמונה זו מגיע למעלה הימנה כנזכר" עכלה"ק.

ולפי דבריו הק' ועם כל הנ"ל נוכל להבין [קצת] את דברי הישמח ישראל בשם הרבי הזקן מווארקא, כי הנה חטא העגל בא על ידי אותם הכתות שפנו במתן תורה רק לקולות והלפידים, אשר כפי הנתבאר כת זו אינה יכולה להישאר בדביקות ביראה ואהבת ה' אלא רק כל זמן שהם חשים ומרגישים את הקולות והלפידים, ומיד כאשר מסתלקים הקולות הם נופלים ממדרגתם, כי אינם

דבוקים וקשורים בחבל האמונה, אלא בחבל הרגשות ודמיונות כוזבות... וזה מה שהביאם לחטא העגל, כי הם ראו שנשארו בלא כלום, כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו... ולכן היו צריכים לעשות מהר איזה דבר שרואים וחשים ומרגישים את זה, שאפשר להראות באצבע [ולא באמונה פשוטה] **אלה אלהיך... רח"ל**, ועל זה אמר הקב"ה תבוא האם ותקנה צואת בנה - אם שורש החטא נובע מהעדר אמונה, חייבים לעשות איזה דבר בלי שום טעם והרגשה כל שהוא, אלא דוקא מתוך אמונה פשוטה בתכלית הביטול והשפלות, ודבר זה לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, שזהו כללות התורה, שאין לך דבר אחד בתורה שקיומו תלוי באיזה הרגשת הלב, כי אין זה אלא דמיון כוזב, אלא הכל תלוי אך ורק באמונה פשוטה וטהורה בתכלית הביטול, וזהו כוונת האוה"ח הק' מה שמבאר למה נאמר בפ' פרה 'זאת חקת התורה'.

דברי הפרי הארץ עדיין צריכים לימוד רב, אבל זכור נזכור את סיום דבריו הקדושים, כי למעלות גדולות כאלו של אמונה פשוטה בתכלית הביטול אי אפשר בשום אופן להגיע אלא על ידי מתוך שלא לשמה בא לשמה - פיתוי הגוף של הרגשת תענוג בעבודת ה' זה השער לה' אשר צדיקים 'מאמינים' יבואו בו, ואין שום שער נוסף חוץ משער זה. ולכן חשוב מאד להתחיל עם זה את ראשית דרכי העבודה, אבל כל זה צריך להביא לתכלית של 'לשמה' ששם האמונה הוא בלי שום הרגש כלל אלא בתכלית הביטול של 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ' איך דארף גאר נישט נאר דיך רבוש"ע אליין...

אחד הזמנים המסוגלים להיכנס לשערי עבודה זו הוא בימי הפורים, אשר עליהם כותב כ"ק מרן השרף רבינו הזקן זי"ע שעיקר השמחה היא לא בדמיונות הרגשי הלב וכיוצא בהם אלא **"במה שזכינו להיות מחלקו ונחלתו..."** לכן נצטוינו להתבסס בפוריית עד דלא ידע - לצאת מהדעת ולבוא לאמונה בתכלית הביטול, בלי ידיעה ובלי הרגשות, ויום זה הוא יום של קבלת התורה מרצון ומאהבה, ולכן גם ביום זה יש קולות ולפידים, וההר עשן, וירא העם וינועו משיכרות היין, אבל קולות אלו לא באו בשביל שנחשוב שזה התכלית אלא אדרבה: כי לנסות אתכם בא האלקים, לבעבור תהיה יראתו על פניכם - תמיד גם בלי הרגשות ודמיונות, ותמונה אינם רואים, אלא דביקות בה' לבדו, כדברי הפרי הארץ: **"כי אם על ידי האמונה בלי שום הרגשה, שהוא ענין ביטול המציאות שאי אפשר לעמוד עליו בעצמו, וכל שכן להבין ולהשכיל לאחרים, והוא הנקרא 'לשמה' של כל אדם לפום דרגה דייליה..."** מי שיודע את כל זה אינו נבהל לאחר פורים כאשר הקולות יחדלון ומטר לא ניתן עוד ארצה, כי הוא אינו נתפס לקולות כלל, אלא לתכליתם כאמור.

עתה נשוב לדברי רבינו לראות איך שכל האמור [ואף יותר מזה] רמז רבינו זי"ע במאמרו הק', כשהוא מקדים להביא את דברי הבעש"ט הק' מה שהשיב לשואלים איך ובמה אפשר לקיים היום מצות פרה:

שמתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו בשביל התפארות, או בשביל שיזכה לעולם

הבא וכיו"ב, שבלא זה אי אפשר לבוא לעבודת השי"ת, וח"ו יישאר בחיצוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמאה את הטהורים שנתקרבו כבר להשם יתברך, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועבו לפני השי"ת.

והוסיף על זה רבינו כי לזה צריך חכמה גדולה שלא להחליף בין שתי המדות וכו', וזהו הרמז בפסוק:

'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר', היינו סדר הטהרה והכניסה לעבודת השי"ת צריך להיות כסדר הזה, שקודם 'יתחטא בו ביום השלישי', הוא מדת תפארת, בחי' התפארות, שיכנס לעבודה עם התפארות, בבחינת ויגבה לבו בדרכי ה', ואח"כ כשכבר נכנס לעבודת השי"ת, אז 'וביום השביעי יטהר', בחי' מלכות דלית לה מגרמה כלום, רמז למדת הענוה ושפלות, שאז צריך להיות בבחי' ואנכי עפר ואפר ולהכיר שאין לו מעצמו כלום, אולם, כל זה צריך להיות דוקא בזמן הנכון, אך 'אם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי', ר"ל שיהפוך הסדר כנ"ל, אז 'לא יטהר'.

ובסיום דבריו ממתיק עוד יותר את ענין העבודה הזו באומרו:

וזהו שהגידו רז"ל, לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, היינו אחרי שבא מכח זה לעבודה האמיתית, נמצא שהשלא לשמה שבהתחלת העבודה נעשה גורם לעבודה לשמה, ועי"ז נעשה השלא לשמה בבחינת לשמה כדברי הבעש"ט זי"ע כנזכר. ודו"ק היטב בכל זה, ותן לחכם ויחכם עוד...

לפי זה נבין היטב את דברי הירושלמי למה הקדימו פרשת פרה לפרשת החודש, לפי שהיא טהרתן של ישראל. כי איתא בספר 'אמרי פנחס' (שער ד) 'להרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע: "שהשי"ת רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים, ועל זה דנים בפסח איזה אופן יהיה עבודתו בשנה זו בלימוד או בתפילה או בכל דבר אחר כיו"ב...!" וכפי הנתבאר שכדי לבוא למדריגה זו צריכים את האמונה פשוטה בתכלית הביטול של מצות פרה, ולכן הקדים לזה הקב"ה את עבודת ימי הפורים כאמור, לכן בדיון הוא שתקדים פרה להחודש - קודם שאנו מתחדשים בעבודת האמונה הזאת נכשיר את עצמנו לכך במצות פרה ועם הנסיונות של ימי הפורים...

לא זלמן יקרא שמך אלא רבי זלמן

להמחשת חלק מעומק הדברים שכתבנו כאן אני מצרף בזה מעשה נפלא ונורא שיש בו ללמד על ענין אמונה פשוטה, וקטיגור נעשה סניגור, על פי משנתו של רבינו זי"ע בדרך העבודה של 'הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר'... ועוד הרבה דברים יש ללמוד מזה אלא שאין

היריעה מספקת לכך, ותן לחכם ויחכם עוד... ואני מאמין כי יגעת ומצאת תאמין - שכל משכיל שיגע בודאי ימצא גם את חלקו בהוראה למעשה כפי הנלמד ממעשה זה:

יום אחד נכנס למשרדי החברא קדישא של עדת הפרושים בירושלים, יהודי בשם זלמן ובקשה בפיו שהיתה שונה ומשונה ומשעשעת למדי.

זלמן זה היגר לפני שנים מועטות מרוסיה. משפחה לא היתה לו. הוא היה יושב משעות השחר עד חצות ליל בפינתו הקבועה בירכתי בית כנסת "החורבה" ולומד פרקי משניות. הוא לא קישר שיחה עם איש וכששאלוהו על דא ועל הא, היה משיב בהמהום וחוזר למשנתו.

אותו בוקר הוא הופיע בשערי משרדי החברא קדישא ופתח את פיו. הוא ביקש לשלם תמורת 'חלקה' בו יטמנוהו ביומו האחרון. לא משנה לו בדיוק איפה, העיקר שיהיה בין יהודים יראים ושלמים, אבל יש לו בקשה מיוחדת:

"אני רוצה שבהלוויה שלי, יצטרפו אל המלווים גם כלייזמרים, אני רוצה תזמורת שתנגן ניגוני שמחה לאורך מסע הלוויתי". ביקש זלמן ולא הבין מדוע הפקידים משועשעים מבקשתו.

הם ניסו להתחמק ממנו אבל הוא לא הרפה, הוא הפציר בהם שיבטיחוהו הבטחה נאמנה שמשרד החברא קדישא יעמיד תזמורת שתנגן בשעה שהוא ישכב, עטוף בטלית עד קדקוד, על מיטת ההלוויות. "לא הספדים אני צריך ולא כבוד, אני גם לא צריך יותר ממניין מלווים מצומצם. אבל מוכרח אני שתזמורת עליזה ועולצת תלווה את דרכי האחרונה", ביקש ופסק. הפקידים לא ידעו מה לעשות. הם הבטיחו לו להשתדל בעזרת ה' והצליחו להיפרד ממנו בלי הבטחה מפורשת.

לאחר שיצא זלמן, יצא אחד הפקידים אל מעונו של רבה של ירושלים - הגה"צ רבי שמואל סלנט זצ"ל, לספר על הבקשה התמוהה ולשאול את פה קדשו, כדת מה לעשות. רבי שמואל שמע, הקשיב ושלח לזמן אליו את זלמן.

דירתו של רבי שמואל סלנט היתה בחצר "החורבה", כך שלא חלפו יותר משתי דקות ומחצה עד שזלמן התייצב לפניו בחיל וברעדה והתבקש לספר מה עומד מאחורי בקשתו המוזרה.

"נער הייתי כשה'כאפערס' [החוטפים] הגיעו לעיירתנו וחטפו אותי לעבודת הצבא", סיפר זלמן בקול אדיש. עשרות שנות שירות צבאי מדכא בצבא הרוסי קר-המזג הצליחו לנטרל אצלו את מיתרי הרגש. "לקחו אותי יחד עם ילדים נוספים שנחטפו, קונטניסטים שכמותנו, העבידו אותנו בעבודות מפרכות וחינו אותנו לשכוח המעבר, לשכוח מהתורה, מהצוות, מההורים, מהבית ולהיות מסורים רק לצבא הרוסי, כמו מכונות מלחמה".

לא פלא שכעבור שלש שנים מאז נחטף כבר לא זכר זלמן מהתורה והמצוות. מכל היהדות אשר ספג בבית הוריו, נותרה לו מזכרת קטנטנה בדמות הפסוק "שמע ישראל, ה' אלקינו, ה' אחד" אותו זכר וגם שינן בחשאי. הוא היה מוכשר והצטיין בעבודתו הצבאית עד שטיפס בדרגותיו עד שקיבל

מעמד של קצין בכיר באחד המחנות הצבאיים הגדולים סמוך לפטרבורג הבריה.

הוא היה רואה נערים יהודיים המובלים למחנה והזיק היהודי ריצד מבפנים והכאיב לו. הוא היה מביט בעיניים כלות בעוד ועוד ילדים ונערים ההופכים למכונות מלחמה, נטולי רגש, נטולי הבעה, נטולי חשיבה עצמית, לא היה בידי לעשות דבר.

ואז הגיע היום בו שמע על קבוצת נערים עקשנית שהחליטה לשמור תורה ומצוות בכל מחיר. המפקדים כלאו אותם בכלא הצבאי והתכוננו להעבירם על דתם בעל כרחם באכזריות.

"כששמעתי את זה שמעתי גם קול פנימי שלחש לי שאני חייב לעשות משהו. ואז נפל במוחי רעיון, אארגן ערב שירה וזמרה לכל החיילים, ערב בו יתרענו קצת ויחדשו כוחות. הזמנתי את התזמורת הצבאית וביקשתי מהם שיתכוננו עם שירים עליזים, מקפיצים ושמחים. הם פנו להתכונן ואני הכרזתי בכל רחבי המחנה על כך שהערב, בשעה שמונה, יתאספו החיילים כולם לרחבה המרכזית, שם ימתינו להם בקבוקי משקה. וכשאומרים ברוסיה 'משקה', הכוונה כמובן לא על מיץ תפוזים... כשהייתי צבאי החיילים במועד הנקוב, המתינו להם בקבוקי וודקה לרוב. הם שתנו ושתנו והתזמורת החלה מנגנת. שעותיים תמימות ניגנה התזמורת ניגוני שמחה, החיילים כולם פרצו בריקודים משולחבים, הם רקדו במעגלים, הם רקדו על השולחנות והספסלים. האווירה היתה שמחה. שמחה כל כך עד שאיש לא שם לב לעשרה נערים יהודיים שחומקים מהכלא הצבאי, בורחים מהמחנה אל החופש..."

למחרת, כשגילו שהנערים נעלמו, היו עדיין המפקדים תחת השפעת הערב העליז של אתמול. הם הבינו שבחסות האלכוהול חמקו הבחורים.

איש לא חשד בקצין הבכיר, מארגן ערב הזמרה והשתייה, שתיכנן את כל ערב ההתרענויות רק כדי לעזור לישראל לבחור לחמוק מגורל אכזר.

"זו היתה אמנם הפעם הראשונה, אבל לא היחידה. במהלך עשרים השנים בהן שירתתי כקצין בכיר במחנה, הייתי מארגן אחת לתקופה 'ערב התרענויות' שהתקבלה בברכה. גם בפטרבורג, בחדרי השלטון, בירכו על הצעד בראותם כמה קצת וודקה לקול צלילים מקפיצים, תורמים ליעילותם ותפקודם של אנשי הצבא. כל ערב כזה היה הופך לחגיגה גדולה, האלכוהול נשפך כמים והתזמורת לא הרפתה לרגע. כל ערב כזה היה כמובן טומן בחובו סיפור הצלה כזה או אחר לחיילים יהודיים שניצלו את ערפילי האלכוהול וקיפוץ הרגילים כדי לחמוק מענישה חמורה".

עם שחרורו מהצבא, שב זלמן אל חיק היהדות.

"אמנם הייתי צריך ללמוד הכל מהתחלה ומוחי כבר היה שרוף ואכול משנות קצונה רבות כל כך, אבל עשיתי את כל מה שאני יכול, אמת, איני מבין את פירוש המילים, לא של התפילה ולא של המשניות שאני אומר ללא הרף, אבל לפחות הצלחתי ללמוד מחדש לקרוא את האותיות הקדושות, את תיבות התפילה והמשנה ואני עושה ככל שביכולתי כדי להיות יהודי טוב".

הבעת פניו של זלמן נותרה קפואה. את הרגש, כבר אמרנו, הוא איבד אי שם בערבות רוסיה. אבל עיניו של 'מרא דאתרא', רבי שמואל סלנט זלגו דמעות רותחות. הוא תפס בידי של זלמן ואמר לו: "לא 'זלמן' יקרא שמך אלא 'רבי זלמן'!!!". ריבונו של עולם, ראה נא אלו בנים יש לך. ראה נא יהודי זה, הוא נלקח בעל כרחו לצבא, חי חיי פרד קשים, השכיחו ממנו את התורה והמצוות, הוא פטור מהכל. ובכל זאת הוא עושה את כל מה שהוא רק יכול רק מתוך רצון לעבדך באמת. הוא שוחרר מהצבא כשהוא כבר בא בימים. אפילו משפחה לא זכה להקים ובכל זאת הוא יושב כל יומו בבית המדרש ואומר פרקי משניות אפילו בלי להבין..."

רק אחרי שרגשותיו הגאות של רבי שמואל שקטו, המשיך 'רבי זלמן' בדבריו:
"לכן ברצוני שבעת הלוויית ילווני בתזמורת וכלי שיר. כדי שאלך לדרכי האחרונה עם אותו זיכרון, זיכרון הצלת הנפשות שהצלתי בזכות התזמורת הצבאית המנגנת שירי עלצון".

הסכית רבי שמואל ואמר: "קשה לי להתיר להזמין מלכתחילה תזמורת מנגנת בשעת הלוויה. אולם בטוחני שמן השמים יעוררו בצורה הנכונה והטובה ביותר את אותו זיכרון טוב. תנוח דעתך".

שני כלי זמרים היו בירושלים של מעלה. האחד אילם והאחד עיוור. מעולם לא שקעו ביגון על היותם מוגבלי שמע או ראות. אדרבה, הם קנו כלי זמר, האילם קנה תוף נייד והעיוור למד לנגן על חצוצרה. הם היו יושבים בשערי העיר העתיקה, מנגנים ומנגנים, מפסיקים לרגע ושוב מנגנים. הם ניגנו ניגוני שמחה וניגוני תוגה, 'יצירות מוסיקאליות לצד מארשים עממיים'.

עוברי האורח שחלפו על פניהם, היו זורקים לעברם כמה פרוטות, מי מפאת הרחמים ומי בשביל הנגינה המרגשת.

מנהג עליו קבעו לעצמם שני המנגנים ליום הפורים, מדי שנה בשנה.

ביום העליו בו ירושלים כולה נצבעת בצבעוניות רבגוניות. יום בו ילדי ירושלים מסובבים את משעוליה כשהם לבושים בתחפושות מושקעות משאריות בד, ודר וסוחרת. יום בו ירושלים, למרות היותה ענייה, לובשת פני צהלה ושמחה, וששון ויקר. בו ביום היו השניים, האילם עם התוף והעיוור עם החצוצרה, מסובבים ברחובות ירושלים ומשמיעים שירים שמחים וקצביים.

המתופף שאמנם לא ידע לדבר אבל עיניים היו לו, היה הולך ראשון, שאחריו פסע העיוור, פוסע במדויק לקול הלמות התוף ויודע את דרכו.

צליליהם היו נשמעים בדיצה והילדים כולם היו רצים לעברם וצהלתם על פניהם, שושנת יעקב צהלה ושמחה...

זלמן, הילד שהיה לקונטניסט, הקנטוניסט שהיה לקצין רוסי קר רוח, הקצין שהקדיש את שארית חייו כדי לנסות לספוג יהדות ותפילה ומשניות. זלמן שרבי שמואל קרא עליו 'רבי זלמן', נפטר בבוקרו של יום הפורים.

מורגלים הם יהודי ירושלים לערוב תוגה בשמחתם. הלא גם ברגעים המשמחים בחייהם, הם תמיד שרויים בתוך ירושלים החרבה, תמיד מבטם נישא אל הר הבית אשר שועלים ישמעאליים מהלכים בו ותמיד שמחתם לוקה בחסר. באותה תכונה הם השתמשו כשפסעו אחר מיטתו של 'מת המצווה' רבי זלמן הקשיש. האווירה ברחוב היתה אווירת פורים עליזה והמלווים ערבבו עצב בתוך השמחה, עצב על בן ישראל שהלך לעולמו ללא מכר וגואל.

בדיוק כשפסעו ברחוב הראשי, הגיחו מהפינה שני הכליזמרים, העיוור והאילם. השניים היו עסוקים בשמחתם ולא שמו לב למסע ההלוויה המתהלך במרחק לא רב, בהמשך הרחוב.

הם המשיכו במצהלותיהם והתזמורת שלהם. תזמורת התוף והחצוצרה, ניגנו ניגונים עליזים. המלווים נשאו את המיטה, שפתותיהם רוחשות 'יושב בستر עליון' ואוזניהם שומעות נגינה עליזה ומתפרצת.

כסוף סוף הבחינו שני המנגנים לאיזו סיטואציה הם נקלעו ורצו להפסיק את נגינתם, הראה להם ראש החברא קדישא שימשיכו, איש לא הבין מדוע.

מאוחר יותר, כשסופרו הדברים באוזני רבה של ירושלים, ענה ואמר:
"רצון יראיו יעשה!"

ל י ה ו ד י מ ה י ת ה א ו ר ה ו ש מ ח ה ו ש ו נ ו ו י ק ר

גוֹט שַׁבַּת גוֹט שַׁבַּת

אפריילעכע לעכטיגע און א לוסטיגע שבת
זכור תזכור כי הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן 'אדר'...
עדין נשארו ימים ימים ספורים לנטיעה זו!!!

שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמְבוֹרָךְ

שַׁבַּת שֶׁל 'אִמַּת וְאִמּוֹנָה'.

שַׁבַּת שֶׁל טַהֲרָה 'לְטַהֵר טַמְאִים בְּאוֹמֵר קָדוֹשׁ'.

שַׁבַּת שֶׁל הַכְּשָׁרָה שְׁנוּכָל לַעֲבֹד אֶת הַשִּׁי"ת כְּרֹאֵי כָּל הָאוֹפָנִים.

שַׁבַּת שֶׁל לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל תַּמּוּנָה, אֵלָּא מִי לִי בִשְׁמַיִם וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצָתִי בָּאָרֶץ.

התעוררות לקריאת פרשה

× כתיב 'ונשלמה פרים שפתינו', לכן בזמן הזה אנו מטהרים את עצמנו בהתורה בקריאת הפרשה, ונחשב כאילו קיימנו מצות עשיית הפרה, ועל ידי עבודת פרשת פרה, שהיא הטהרה והזיכוך, יתחדשו העולמות, ואז יכירו וידעו כל באי עולם כי מלכותו יתברך בכל משלה, והוא מלך על כל העולם כולו בכבודו, ולזה אין הפסקה בין פרשת פרה לפרשת החודש, כי תיכף אחר הטהרה והזיכוך יתחדש העולם, ואז נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, וכן יהיה בב"א (אוהב ישראל לד' פרשיות ופ' פרה).

× צריך להיות אוזני כל העם אל השליח ציבור בקריאת הפרשה מספר תורה שישמעו מפיו, ונחלקו הפוסקים עם חיוב קריאתה הוא מדאורייתא, יהיה מה שיהיה, מכל מקום הארבע פרשיות על כל פנים על כולם חל החיוב מדרבנן לשמוע קריאתם בתורה, וחמיר יותר מקריאת הפרשיות של כל השנה שחיובן גם כן בציבור, אבל באלו מוטל החיוב על כל ישראל לשמעם (שלה"ק מס' מגילה ריש פרק גר מצוה).

× כתיב 'ולקחו טמא מעפר שריפת החטאת' במלת לטמא הלמ"ד בפתח, והוא מורה על דבר הידוע, והרמז בזה, כי הפרה רומז לתשובה המטהרת טמאים, והיינו דוקא הטמא הידוע בעצמו בלבו שמתחרט ויודע ושב וניחם, ולא כאלה העורים השוגים כל ימיהם בהבל וריק ואומרים לא חטאנו... כי העיקר להתחרט ולשוב ואחר כך להתלהב ולהשתוקק לבוראו ולעשות רצונו על כל פנים עבודת פרה כמו שהתאוו לרצון יצרו בחטאו, וזה נקרא 'אפר שריפת החטאת' - ששורף את החטאים ומתלהב באש לבוראו, ואח"כ 'ונתן עליו מים חיים' (עבודת ישראל פ' פרה).

× האריז"ל סידר לנו תפילה שנאמר קודם פ' התמיד וכו', ושורש הדבר, שעיקר בריאתינו הוא לזכך נשמותינו ורוחנו ויניחנו להוסיף טהרה וקדושה וכח בפמליא של מעלה, שנשמותינו רוחניים יותר ממלאכי השרת, אך בעיתים הללו שאנחנו על אדמה טמאה מלוכשין בחומריות, אין לאל ידינו להשלים תיקוני חובותינו, רק עבודתנו ופעולותינו עתה לבלתי נגרע ולסוג אחור ח"ו, עד אשר יערה עלינו רוח ממרום להוציאנו מכור הברזל מחשכת הגלות, להניח לנו על אדמת הקודש, ואז נקריב קרבנות חובותינו להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, על כן קוראים בעת הזאת פרשת פרה לטהר טמאים, ושיטהרו נפשות

ישראל מזוהמתן (מנחם ציון להרמ"מ מרימנוב זי"ע ד"ה ענין ד' פרשיות).

- * וצריך להאמין שכשם שנטהרים באפר הפרה ממש להקרבת הפסח, כמו כן ממש שנטהרים בזמן הזה בקריאת פרשת פרה, כל אחד ואחד להארת הפסח לפי בחינתו בקדושה (בית אהרן ליקוטים עמ' קמד).
- * מקובל מהרה"ק היהודי הק' מפשיסחא זי"ע שאמר שבשבת פרשת פרה יש התחדשות בשפע בדברי תורה, ולזה צריך טהרה גדולה, כדי שיוכל לעסוק בתורה ולחדש בה חידושים לאמיתה של תורה (פרי צדיק החדש אות ב).
- * כדי להיגאל בחודש ניסן זקוקים לטהרת הלב מטומאת היצה"ר, ומשום הכי הקדימו קריאת פרשת פרה לפרשת החודש "שהיא טהרתה של ישראל" - שטהרת לבות בני ישראל תלויה בה וצריכים לקרותה עוד קודם ימי ניסן, משום דבעי הכנה גדולה לימי ניסן (פרי צדיק פרשת פרה ד-ז).
- * כבר ידעת ענין פרה שהוא סוד המתקת הדינים בסוד פ"ר פרה, שהוא סוד המתקת ה' גבורות דפ"ר שכל אחד בגימטריא נ"ו, סוד ה' פעמים נ"ו דויהי נועם, ובהוספת א' לכל אחד הוא בגימטריא ז"ן, א"ל הוי"ה, שזהו שדרשו המקובלים א"ל הוי"ה ויאר לנ"ו, והנה על ידי הפרה נמתקים הדינים ברחמים ומתהווה ממנה אדרבה כפרה לישראל (אגרא דכלה ריש פרשת חוקת).
- * קבעו חז"ל בסוף השנה קריאת פרשת פרה קודם פרשת החודש, דכתיב לב טהור ברא לי אלוקים ואחר כך ורוח נכון חדש בקרבי, שצריכים מקודם להיות כלי לקבל ההתחדשות, ובכל שנה יורד התחדשות לישראל וצריכים מקודם לטהר הלב... וזמן זה מסייע לטהרה על ידי שבזמן שבית המקדש היה קיים היו כל ישראל עסוקים בטהרה בימים אלו לטהר עצמן לקרבן פסח, לכן הזמן מבקש תפקידו ומסייע לטהרת הלב גם עתה (שפת אמת פ' פרה תרמ"א).
- * אי אפשר לזכות לפסח בזמן שבית המקדש היה קיים בלתי טהרת מי חטאת, היינו להאמין באמונה פשוטה, כדי לטהר המוח מכל פגמין ולבוא לידי הכנעה אמיתית, ואז נוכל להרגיש עריבות נעימות הפסח. ועתה בעזה"ר שאין לנו קרבן פסח המצה היא במקום פסח, קורין מקודם פרשת פרה לכוונה הנ"ל, היינו אפר פרה שהיא הכנעה, היא הכנה לקדושת הרגל, ועל ידי קריאת פרשת פרה יוכל לזכות ולהרגיש באורות הקדושות של היום טוב הבעל"ט... [על ידי העבודה של 'פרשת פרה' שמכניע את עצמו ומשליך כל השטותים מעליו, ופושט צורה הישנה, יוכל לזכות ל'חדש' - שהיא רוח

חדשה, וכסדר הכתוב 'לב טהור ברא לי אלקים ואחר כך ורוח נכון חדש בקרבי' - שלא תתכן הרוח חדשה כי אם על ידי שקדמה לה הטהרה, ואפר פרה היא הכנה לקבל התלהבות רשפי אש שלהבת השם ואורות הרגל... ועל ידי קריאת פרשת פרה יוכל לזכות ולהרגיש באורות הקדושות של היום טוב (ישמח ישראל פרה א).

* על ידי שהאדם שומר שבת כהלכתו, ונזהר מכל הל"ט מלאכות, על ידי זה... זוכה לליבון עיונות, ובפרט בשבת זה פרשת שקודם חג הפסח, שהוא לטהר טמאים, על ידי שמירת שבת מכל הל"ט מלאכות ישפיע השי"ת רוח טהרה על כל ישראל לטהר אותם מכל הטומאות והחטאים, ויתלבנו כל העוונות בבחינת 'כשגל ילבינו', שיהיה בכוחם לקבל קדושת חג הפסח בכשרות, ושינצלו ממשוהו חמץ בפסח... ושמירת שבת מטהרת את האדם מכל התאוות והטומאות, ובפרט בשבתות האלו שקודם הפסח... ושבת זה פרשת פרה שהוא 'לטהר טמאים' נשפע טהרה מכל הטומאות... ונתבטלו כל הפך דינים וה' גבורות מנצפ", ונתהפך מפר"ה שהיא פ"ר ה' לאותיות הר"ף - שיהיה בחינת (תהלים לו, ה) 'הר"ף מאף ועזוב חמה' - ויקיים מ"ש 'ויאמר למלאך המשחית הרף' שיתבטלו כל החולאים מישראל ויהיו נשפעים כל הטובות והברכות על כל ישראל... והפרה מטהר כמו מקוה טהרה, ועיקר הטהרה היא על עוון טומאת הברית... הן שינצלו ישראל מעוון המר, והן שלא יהיה השחתת זרע - שיזכו לגדל בנים ובני בנים, והן בענין הפרנסה שמרומז גם כן בזרע כמו שכתוב 'הא לכם זרע' לא יהיה שום בחינת השחתת ח"ו, ויהיו כל ישראל מושפעים בפרנסה בריוח, ויהיו נשפעים כל הטובות והברכות על כל ישראל ברוחניות ובגשמיות אמן (מגן אברהם פ' פקודי-פרה)

* בשני פרשיות פר"ה והחוד"ש שאחרי פורים מתחיל ההכנה לשבת בגדול וקרבת פסח, והוא מרומז בפסוק 'ויקחו להם ש"ה לבית אבות' - סופי תיבות של פרה החודש הוא ש"ה, והוא גם נוטריקון ש'בת ה' גדול וכן ש'ערי תשובה- שיקחו להם דבר זה שיפתחו שערי תשובה ויתחילו לבקר הקרבן, היינו שיבקרו בעצמם שיוכלו לקרב את עצמם להשי"ת על ידי הכשר וליבון וזיכון קומת גופם... ועל ידי זה נזכה לגאולה שלמה, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, שיגאלנו השי"ת גאולה שלמה בכלל ובפרט, ברוחניות ובגשמיות, בחסד ורחמים בב"א (מגן אברהם פקודי-החודש).

סדר קריאת פרשת פרה:

בפרשת פרה ובפרשת החודש, קודם קריאת הפרשיות שלהם יאמר לשם יחוד וכו', וישמע הפרשה מתוך החומש בכוונה עצומה כל תיבה ותיבה היוצא מפי הקורא. ובהפטורה של פרשת פרה יתן האדם הודאה עצומה במחשבתו בשעת קריאתו ליוצרנו ובוראנו ית"ש על הנחמות הגדולים הנזכרים שם, מרוב התשוקה וביחוד בפסוק 'ונתתי לכם לב בשר ורוח חדש אתן בקרבכם וגו' זאת רוחי אתן בקרבכם וגו', ובדאי מרוב תשוקתו על זה יכול אדם לבוא לידי ירידת דמעות מגודל התשוקה (יסוד ושורש העבודה שער המפקד שער י"ב)

לְשֵׁם יַחֲדוֹ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְעִינְתָּה, בְּדִחְלוֹ וְדִחְמוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בּו"ה
בִּיחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הִנֵּה אֲנִינְהוּ בָּאִים לְשִׁמְעַת פְּרִשְׁת פָּרָה אֲדָמָה שְׁבִתוֹרָה, בְּאִשְׁר תִּקְנוּ לָנוּ
חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנִם לְבָרְכָה לְקָרוֹתָהּ בְּשַׁבַּת שְׁלֹפְנֵי שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ, לְחַשֵּׁן אֶת
שְׂדֵשָׁה בְּמָקוֹם עֲלִיזוֹן, וְלַעֲוֹרֵד אֶת טַהֲרָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבִקְשָׁתָנוּ לֵב טַהוֹר
בְּרָא לִי אֱלֹקִים וְרוּחַ נָכוֹן חֹדֶשׁ בְּקָדְבִי, וְיִתְקַנֵּם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁבִתוֹב וְזִרְקָתִי
עֲלֵיכֶם מִיִּם טַהוֹרִים וְטַהֲרָתָם מִכָּל טְמֵאוּתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם.
וְנִזְכֶּה לְקִים אֶת מַאֲמַר חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנִם לְבָרְכָה חֵיב אָדָם לְטַהֵר עַצְמוֹ בְּרִגְלָהּ,
שְׁנֵהִיָּה טַהוֹרִים בְּגוֹף וּבְנַפְשׁ לְקַבֵּל אֶת אוֹרוֹת חַג הַפֶּסַח הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה.
וְנִזְכֶּה לְטַהֵר אֶת עַצְמָנוּ מִכָּל הָעֲוֹנוֹת, וְלִזְכֹּךְ וּלְלַבֵּן אֶת אֶת כָּל מִדּוֹתֵינוּ,
וְיִשְׁפַע עָלֵינוּ שְׁפַע טַהֲרָה, שְׁפַע בְּרָכָה וְיִשׁוּעָה בְּבִנֵי חַיִּי וּמוֹזֵנֵי דְוִיחִי, וְנִהְיָה
בְּרִיאִים וְחַזְקִים בְּכָל אֲבָרֵינוּ וְגִידֵנוּ, וְלִגְאֹלָה שְׁלֵמָה בְּכָלל וּבִפְרָט בְּרוּחָנוּת
וּבְגִשְׁמִיּוּת בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.

וְיִהְיֶה נֶעֱם אֲדֹנֵי אֱלֹקֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

וְיִדְבַּר יי אֵל-מִשְׁנֶה וְאֵל-אֶהְרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יי לֵאמֹר
דְּבַר אֵל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיהָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין-בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר
לֹא-עָלָה עָלֶיהָ עֹל: וְנִתְּתָם אֹתָהּ אֵל-אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֵל-מִחוּץ

למחנה ושחט אתה לפניו: ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה אל-נבח
פני אהל-מועד מדמה שבע פעמים: ושרף את-הפרה לעיניו את-ערה ואת-
בשרה ואת-דמה על-פרשה ושרף: ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת
והשליך אל-הנחל שרפת הפרה: וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר-
יבוא אל-המחנה וטמא הכהן עד-הערב: והשרף אתה יכבס בגדיו במים
ורחץ בשרו במים וטמא עד-הערב: ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח
מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני-ישראל למשמרת למי נדה
חטאת הוא: וכבס האסף את אפר הפרה את-בגדיו וטמא עד-הערב והיתה
לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם: הנגע במת לכל-נפש אדם וטמא
שבעת ימים: הוא יתחטא-בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם-לא
יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: כל-הנגע במת בנפש האדם
אשר-ימות ולא יתחטא את-משכן יי טמא ונברתה הנפש ההוא מישראל כי
מי נדה לא-זרק עליו טמא והיה עוד טמאתו בו: זאת התורה אדם ביימנות
באהל בלי-הבא אל-האהל וכל-אשר באהל וטמא שבעת ימים: וכל בלו
פתוח אשר אינ-צמוד פתיל עליו טמא הוא: וכל אשר-יגע על-פני השדה
בחלל-חרב או במת או-בעצם אדם או בקבר וטמא שבעת ימים: ולקחו
לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל-כלי: ולקח אזוב וטבל
במים איש טהור והזה על-האהל ועל-כלי-הכלים ועל-הנפשות אשר היו-שם
ועל-הנגע בעצם או בחלל או במת או בקבר: והזה הטהר על-הטמא ביום
השלישי וביום השביעי וטמא ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר
בערב: ואיש אשר-יטמא ולא יתחטא ונברתה הנפש ההוא מתוך הקהל
כי את-מקדש יי טמא מי נדה לא-זרק עליו טמא הוא: והיתה להם לחקת
עולם ומה מיי-הנדה וכבס בגדיו והנגע במי הנדה וטמא עד-הערב: וכל
אשר-יגע-בן הטמא וטמא והנפש הנגעת וטמא עד-הערב:

לעילוי נשמת

זקני הרה"ח ר' מאיר דב ב"ר שמעון יצחק ז"ל רבניצר

נלב"ע י"א אדר

א"מ הרה"ח ר' בנימין ב"ר מאיר דב ז"ל רבניצר

נלב"ע ז' תשרי תשפ"א

א"מ האה"ח מרת בריינדל ב"ר אברהם ז"ל רבניצר

נלב"ע כ"ג כסלו תשנ"ה

מו"ח הרה"ח ר' נתן נטע ב"ר שמעיה ז"ל שושיצקי

נלב"ע ט"ו מרחשון תשס"א

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

האשה החשובה והצדקנית נו"נ לב"ק אדמו"ר הזקן מאלכסנדר זי"ע

מרת מלכה דבורה ראזנבערג ע"ה

בחרה"ח ר' יחיאל ראובן יהודה זצ"ל

נלב"ע י"ז אדר תשס"א

ת.נ.צ.ב.ה.